

SZÖVEG –
FÁBIÁN TIBOR református lelkész, publicista

ILLUSZTRÁCIÓ –
BALASSA NIKOLETTA

HANYAS VAGY?

Emlékszem egy kollégámra, aki egyik őszinteségi rohamában arról mesélt, hogy valóságos lelki traumaként élte meg, amikor betöltötte a negyvenedik életévét. Mesélt könnyekről, a negyedik iksz és úgy általában az öregség miatti titkos éjszakai sírásokról is.

◆ Megvallom, akkor – ez olyan hét éve volt – kicsit mulattam is rajta magamban. Itt van ez a negyvenet alig pár évvel túlléelő pasas, és tessék: telesírja a párnáját, csak mert múlnak az évek! Gyerekesnek tartottam az egészet. Aztán néhány évvel később magam is beléptem a negyvenesek klubjába, és ha a sírás nem is, de néha egy kis félszeg számolgatás időnként megkönyékez. Egy-két évtizede még a virgonc fiatalok közé számlálhattam magam, de még a harmadik ikszet koptatva is felhőtlenül fiatal voltam. A negyvenes szám egy kicsit elbizonytalanított. Pár éve még sértve éreztem magam, ha letegeztek, rám hellóztak a csitri eladók, most meg felkapom a fejem, hogy ugyan, miért magáz ez a fiatal fiú vagy lány? Mostanság már csak az idős nénikék neveznek fiatalnak, igaz, néha még az ötvenesek is, de ilyenkor már hitetlenkedve keresem az iróniát a szemekben. Az egyházi ifjúsági munkában, ifjakkal focizva, programokat szervezve, közöttük és velük kissé megfiatalodom, de a számok, az évek és a naptár nem hazudnak. A nézettségi felmérések 18–49 év közötti célcsoportjában még benne vagyok, még rám is számítanak a cégek, ha el akarnak adni valamit. És mégis azon gondolkodom mostanság: mi változott?

A párnájába síró kollégának lenne igaza, mert „véget ért a lázas ifjúság”, amihez észrevétlenül bár, de mégis görcsösen ragaszkodunk, és nem tudjuk

elengedni? Olyan ez, mint valami gyász egy új életszakasz kezdetén, amikor az elmúlónak, ifjúkori önmagunknak búcsút intünk, és valami egészen más vár ránk: a felelősséget hordozó középkor. Amikor – éppen ezért – sokkal értékesebb számunkra a megélt jelen. Az élet maga. Az azzal való gazdálkodás. Talán egy kicsit életművészé is válunk. Elkezdünk tudatosabban élni, jobban értékelni a perceket, az új napot, a kedvest és az otthont. Értékelni az életet, ezt a megmagyarázhatatlan csodát, amit a Teremtő nekünk ajándékozott, kérés nélkül is a markunkba nyomott, hogy valami kis nyomot hagyjunk magunk után a világban. Szóban, írásban, szívből. Ehhez azonban, ahogy a fülemben csengő dal mondja, el kell kezdeni élni. Nevetni, szeretni, csillagokat nézni. Hogy „ne kelljen félni”. Nem mintha eddig mindezt nem tettük volna, de valahogy másképp, talán magát az időt nem kellően értékelve. Mert nem látszott a vége.

És most, hogy méricskélünk, belátjuk, hogy oly sok időnk elment aggodalomra, félelemre, szorongásra, veszekedésre és annyira másra. Az élet rostáján kihullott, sok-sok eltékozolt, elveszített idő nem jön vissza soha már. Így a negyvenen túl legalább azzal éljük jól, amink van, ami reánk vár. Ami megadatik. Ahhoz kell jó képet vágnunk. Az élethez magához. Kortalanul. Tudva, hogy odabenn egy tizen-huszon-akárhány éves ifjú dörömböl. És élni akar. ◆